

Full diocesà

18 d'agost del 2024

La fe no fa vacances i Déu tampoc

Durant les vacances fem un parèntesi en moltes de les rutines de durant l'any: no anem a treballar ni a l'escola, els horaris de llevar-se o dels àpats són molt més laxos, les migdiades més llargues... D'altra banda, l'estiu és també temps de revetlles i de festes majors en molts pobles, barris i ciutats, temps de fer algun petit viatge, de conèixer nous destins o fer nous amics. En defi-

nitiva, aprofitem el descans per a «carregar les piles». La fe, però, no fa vacances. Al contrari, les vacances poden ser una bona ocasió per a buscar espais més tranquils de pregària, l'ocasió per a donar gràcies a Déu per tota la feina feta durant l'any i, allà on siguem, per a celebrar l'eucaristia en altres comunitats i fins i tot en altres idiomes. Perquè, a l'estiu, la fe no fa vacances i Déu tampoc.

«Els qui mengen aquest pa, viuran per sempre»

Diumenge XX durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre dels Proverbis

La saviesa ha construït el seu palau, hi ha posat set columnes. Prepara els seus guisats i els seus vins i fa parar la seva taula. Després envia les serventes a cridar des dels punts que dominen la ciutat: «Que vinguin els il·letrats.» I als qui no tenen enteniment, ella els diu: «Veniu a menjar el meu pa i a beure els meus vins. Deixeu la vostra ignorància i viureu, i avançareu pel camí del coneixement.» (9,1-6)

Salm responsorial

Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.
[33]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, fixeu-vos bé com viviu; no sigueu com la gent que no sap el que fa, sinó com gent de seny, mirant de treure bé del moment present, perquè els temps que vivim són dolents. No sigueu d'aquells que no fan cas de res: més aviat mireu d'entendre què vol de vosaltres el Senyor. No begueu massa, que el vi porta a la disbauxa. Deixeu que us ompli l'Esperit Sant. Exhorteu-vos els uns als altres amb salms, himnes i càntics espirituals, canteu al Senyor en els vostres cors, donant sempre gràcies de tot a Déu Pare, en el nom de Jesucrist, el nostre Senyor.
(5,15-20)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquesta pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest

és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»
(6,51-58)

«No sigueu com la gent que no sap el que fa, sinó com gent de seny, mirant de treure bé del moment present, perquè els temps que vivim són dolents. No sigueu d'aquells que no fan cas de res: més aviat mireu d'entendre què vol de vosaltres el Senyor»

«Qui menja aquest pa viurà per sempre»

Marcel Nsanzineza, prev.

Sant Joan, en el seu Evangeli, no relata la institució de l'Eucaristia, sinó que la substitueix pel lavatori dels peus. La multiplicació dels pans és el símbol de l'Eucaristia, sacrament de vida, unitat, harmonia i pau. Cada diumenge revivim aquesta multiplicació dels pans i som convidats a renovar l'aliança amb Déu, alhora que ens retrobem els uns amb els altres.

En l'Eucaristia, acceptem Crist en la nostra vida quotidiana i ens identifiquem amb la seva persona, la seva visió de la vida, els seus valors i la seva missió. Jesús afirma que ell és el pa viu baixat del cel i que, a diferència del mannà del desert, aquest pa ens permetrà de viure per sempre: «Qui menja la meva carn i beu la meva sang, està en mi, i jo, en ell.»

Davant el discurs de Jesús sobre el Pa de Vida, els jueus es posaren a discutir: «Com pot donar-nos aquest la seva carn per a menjar?» Però Jesús insisteix que no és amb la intel·ligència que hem de rebre'l, sinó amb el cor. El creient no sempre és «el qui entén», sinó el qui confia. Per això, sant Joan, al final del seu discurs sobre el pa de vida, insisteix en la necessitat de la comunió, de l'acolliment de Jesús.

És important establir aquest vincle entre el do que Jesús fa de la seva vida i l'aliment en què es converteix per a nosaltres. Menjar la carn de Crist i beure la seva sang significa entrar en comunió amb ell en aquest do que fa de si mateix per la vida de tots nosaltres. En les nostres celebracions eucarístiques, la paraula de Déu i el pa del cel esdevenen per a nosaltres una font d'aigua viva i aliments que nodreixen la nostra vida quotidiana. La participació en l'Eucaristia és una oportunitat privilegiada que ens permet descobrir el pla de Déu per a nosaltres i viure com gent de seny, mirant de treure bé del moment present.

La imatge

L'ensenyament evangèlic no consisteix solament en paraules, com si es tractés d'una doctrina. Exposa també unes accions i uns gestos, una manera de viure, uns ritus per celebrar. El gest més carregat de significació el dona l'Eucaristia: el Pa i el Vi presos en un àpat fratern. S'hi acompleix que «qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell». Viure de Jesús i com Jesús.

El Salvador amb la Eucaristia (1545-50).
Juan de Juanes

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

27 dilluns

— Sant Cugat
— Santa Natàlia
Jr 13,1-11/Dt 32,18-21/
Mt 13,31-35

28 dimarts

— Sant Víctor
— Sant Pere Poveda
Jr 14,17-22/Salm 78/Mt 13,36-43

29 dimecres

— Santa Marta
Jr 15,10.16-21/Salm 58/
Jn 11,19-27 o bé Lc 10,38-42

30 dijous

— Sant Pere Crisòleg
— Sant Abdó i Senen (Nin i Non)
Beats Francesc Xavier Ponsa i companys màrtirs
Jr 18,1-6/Salm 145/Mt 13,47-53

31 divendres

— Sant Ignasi de Loiola
Jr 26,1-9/Salm 68/Mt 13,54-58

1 dissabte

— Sant Alfons Maria de Ligori
— Sant Fèlix Africà
Comença agost, consagrat al Puríssim Cor de Maria
Jr 26,11-16.24/Salm 68/Mt 14,1-12

2 diumenge XVIII de durant l'any / Cicle A

La Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula
Is 55,1-3/Salm 144/Rm 8,35.37-39/
Mt 14,13-21

Lit. Hores

19 dilluns
Sant Mateu
Santa Sofia
Ez 24,1-14

20 dimarts
Sant Bernat
Sant Salvador
Ez 2,8-31
5.10.12

21 dimecres
Sant Pius
Ez 28,1-19

22 dijous
La Mare de Déu
Ez 36,27-39

23 divendres
Santa Rita
Ez 37,1-14

24 dissabte
Sant Basili
Ap 21,9-22

25 diumenge
Sant Josep
Sant Lluís
Js 24,1-18
5,21-32

Canteu al Senyor lloances per sempre (Dn 3,57)

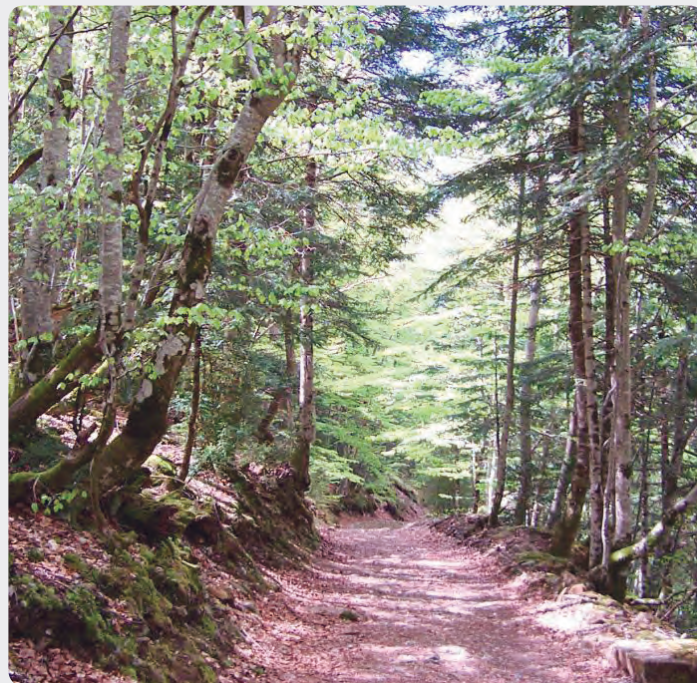
Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Església ens ofereix el càntic dels tres joves del llibre de Daniel en la litúrgia de les hores dels diumenges i totes les festes i solemnitats a l'hora canònica de laudes. Aquest cant dels joves llançats al forn ajuda els cristians a cantar les lloances de Déu, juntament amb tota la creació (cf. 3,52-90). Contemplar les coses creades i donar gràcies al Senyor entonant cants de lloança és una pregària plaent a ell, perquè s'hi inclou el reconeixement de l'obra creadora i, a més, s'expressa la unitat entre la humanitat i la creació sencera.

La mirada creient és capaç de meravellar-se, admirant-se de l'obra del Creador

A l'estiu, atesa la climatologia, podem fer més vida de contacte amb la natura. Els infants i joves participen en activitats enmig de camps i boscos, amb colònies o campaments. A tots ens agrada estar a la fresca, sota un arbre o a la nit. No podem obviar que formem part de la creació i que estar enmig d'aquesta ens gratifica. Per això mateix, en aquest temps estiuenc hem d'obrir encara més els ulls per poder gaudir de la bellesa natural que ens envolta. La mirada creient és capaç de meravellar-se, admirant-se de l'obra del Creador. El terme «creació» ha estat bastant bandejat, utilitzant solament la paraula «natura» o «naturalesa». Però, com ens recorda Francesc, papa, en l'encíclica *Laudato si'*, «per a la tradició judeo-cristiana, dir "creació" és més que dir natura, perquè té a veure amb un projecte de l'amor de Déu en què cada criatura té un valor i un significat. La natura sol entendre's com un sistema que s'analitza, es comprèn i es gestiona, però la creació només pot ser entesa com un do que sorgeix de la mà oberta del Pare de tots,

com una realitat il·luminada per l'amor que ens convoca a una comunió universal» (76).

Hem de viure sempre una correcta ecologia integral, de la qual és mestre sant Francesc d'Assís. Ell se sentia cridat a tenir cura de tot el que existeix: la creació de Déu i els més pobres i abandonats. La correcta ecologia posa com a centre les persones. Mai cap criatura humana no sobra en la casa comuna que és la terra. Per això, l'ecologia integral demana la mirada al Déu totpoderós i creador. Amb paraules del Papa: «La millor manera de posar en el seu lloc l'ésser humà i de llevar la seva pretensió de ser un dominador absolut de la terra, és tornar a proposar la figura d'un Pare creador i únic amo del món, perquè altrament l'ésser humà tendirà sempre a voler imposar a la realitat les seves pròpies lleis i interessos» (73).

